

Hva' Nu EU?

EU modstanderne har kronede dage efter nej til forfatningstraktaten i Frankrig og Holland og statschefernes beslutning om time out på topmødet i Luxembourg. Forhandlingerne om budgettet fra 2007 og frem brød også sammen. EU er i krise, men et nej i Frankrig og Holland er selvfølgelig ikke et nej til forpligtende europæisk samarbejde. Dertil er konsekvenserne for store. Holland og Frankrig var med fra starten af EF, og Holland har traditionelt været et af de mest loyale medlemmer.

Forfatningstraktaten indeholder en klar deling af hvor EU har kompetencen, og som noget nyt, fastslår, hvad der er nationalstaternes kompetence. Vi ser for første gang en traktat, som klart definerer det europæiske samarbejde som et samarbejde mellem suveræne stater, der i enighed har besluttet at løse nogle grænseoverskridende opgaver i fællesskab.

Selvom konsekvenserne er store og komplicerede, mener jeg, at traktaten skal genåbnes. Vi har tid nok. Den nye traktat skal først træde i kraft i 2009. Der skal ændres så lidt som muligt, men det kunne være efter følgende koncept:

- Overskriften ændres fra "forfatning" til "vedtægter" - altså vedtægter for Foreningen af Europæiske Stater.
- Præambelen (forordet) understreger at EU er en samarbejde mellem selvstændige suveræne stater der overdrager bestemte opgaver til EU som bedre løses i samarbejde end af medlemsstaterne hver for sig.
- 1. del af forfatningen (47 A5 sider 60 artikler), er selve vedtægterne, der angiver ansvarsfordelingen mellem Det europæiske Råd, Kommissionen, Parlamentet og EF domstolen. Den videreføres stort set uændret.
- Lad 2. del (grundlæggende borger- og menneskerettigheder) og 3. del (EU's politikker) være bilag og specificer i 1. del hvorledes de kan ajourføres.
- Lad også del 4 (overgangsbestemmelser, særlige aftaler, herunder de danske undtagelser) være et bilag.

Befolkningen kan godt tage stilling til et sæt vedtægter på ca. 60 artikler. Vi vil få en kvalificeret debat om vedtægterne og ikke alt muligt andet, og ved at gøre del 1 til de egentlige vedtægter og resten underordnede bilag, sikrer man at borgerrettigheder og politikker kan tilpasses, men at EU ikke kan tiltage sig væsentlige nye beføjelser uden at del 1 ændres - d. v. s. nye vedtægter - ny folkeafstemning.

De sydeuropæiske lande ønsker et tættere og mere forpligtende samarbejde. Men vi er nu så mange medlemslande, at vi ikke kan undgå et nærmere forpligtende samarbejde mellem enkelte lande. Det åbner forfatningstraktaten op for, og det har vi allerede i "BENELUX" samarbejdet.

Selvom EU er i krise, løses også store problemer. Parlamentet har netop besluttet ensartede vilkår og lønninger for parlamentarikerne, samt at de fremover

skal rejse efter regning - et af de mest kritiserede forhold i EU, som nu er løst.

Vi skal tænke EU forfra. Det europæiske samarbejde startede med Kul & Stålnationen i 1951 på baggrund af et ruineret Europa oven på 2. verdenskrig. Det udviklede sig i 1957 til EF. Hele idégrundlaget var en forbrødring af de europæiske folk, således at der ikke på ny skulle opstå krig på det europæiske kontinent. Vi er i dag en kommerciel enhed med fri bevægelighed for varer, arbejdskraft, tjenesteydelser og kapital, og nogle lande er med i Euroen. For borgere, der har passeret 60 år, står efterkrigstidens frygt for et nyt europæisk ragnarok lysende klart. Ved det politiske samarbejde gjorde man især Tyskland og Frankrig handelsmæssigt afhængig af hinanden, og ingen har i dag fantasi til at forestille sig en krig mellem dem.

Nye trusler opstod i kølvandet på 2. verdenskrig. Den kommunistiske østblok, jerntæppet der delte Europa og den globale kolde krig. Det førte til dannelsen af NATO. Forpligtende samarbejde var igen nøglebegrebet. Som den stærkeste militærmagt var USA selvfølgelig toneangivende, men NATO landene, England, Danmark og senere Grækenland kom med i EF. Derefter kom Spanien og Portugal med i både EF og NATO. Men NATO's næststørste medlem Tyrkiet, der var afgørende for den militære jernring omkring Sovjetunionen og vasalstaterne, søgte medlemskab af EF allerede i 1963. De har fået et løfte om start på optagelsesforhandlingerne til oktober i år.

Der er nu takket være EU og NATO etableret fred i Europa. Trusselsbilledet er helt anderledes. Det kommer fra Mellemøsten - først og fremmest fra terrorgrupper som Al Qaeda, men også lande som Iran hører med til trusselsbilledet - især efter det nyligt afholdte præsidentvalg. Vi behøver et nært samarbejde med Tyrkiet i den forbindelse. Tyrkerne kender forholdene i Mellemøsten bedre end vi, og de fleste taler arabisk. EU skal fortsat være fredens projekt, så vi må omstille os til de aktuelle trusler mod freden.

Statscheferne må finde en løsning i EU's forhold til Tyrkiet. Befolkningerne i de nuværende medlemslande vil ikke have Tyrkiet med. Det viser alle opinionsundersøgelser. Vi ved også at Tyrkiet har gjort store fremskridt i opfyldelse af "Københavnskriterierne", men at der fortsat er langt igen. Statscheferne må derfor finde en løsning med en art associeringsaftale omfattende frihandel med varer samt økonomisk støtte til udviklingsprojekter i Tyrkiet, så levestandarden kan øges væsentligt. Samtidig skal vi understrege, at medlemskab kan der ikke blive tale om de næste 20 år, men hvis udviklingen går den rigtige vej er et medlemskab i sigte.

Der har været forslag fremme om at vi i Europa skulle stemme om Tyrkiets optagelse. Det ville være som et Robinson Reality Show, hvor Tyrkiet blev stemt ud. Statscheferne må forhandle sig til rette om dette spørgsmål. Når og hvis Tyrkiet skal optages i EU kan der være folkeafstemning - i Tyrkiet!

*Steffen Nørregaard
Frisholtvej 53, Sahl
8850 Bjerringbro*